

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. B.**, nar.,
státní příslušnost: Ruská federace,
bytem v ČR,

zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. j. OAM-626/ZA-ZA11-ZA10-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní

ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 12 písm. b) zákona o azylu, § 14a zákona o azylu, dále § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce v pohovoru k opakované žádosti uvedl, že se obává, že v případě návratu může být povolán do vojenské služby, což se mu jako pacifistovi přičí. Tuto svou obavu pociťoval již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak tento důvod neuvedl. Dle žalobce je podstatné, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany pociťuje odůvodněné obavy z pronásledování. Žalobce má za to, že jím tvrzené skutečnosti jsou důvodné pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Také se domnívá, že jsou v jeho případě dány důvody zvláštního zřetele hodné.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S žalobními námitkami nesouhlasí. Žalobce uvádí dle žalovaného stejné motivy své žádosti a neochoty se vrátit do vlasti, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti, tj. humanitární důvody a snahu studovat v ČR. V řízení o první žádosti správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být v zemi svého původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce. Ohledně nové skutečnosti - obavy z případného výkonu základní vojenské služby v Ruské federaci, žalovaný uvádí, že žalobce o této své obavě v předchozím řízení vůbec nehovořil, naopak uvedl, že mu v návratu do země původu nic nebrání, přičemž svoji neochotu vycestovat z území ČR spojoval pouze s přáním vystudovat zde vysokou školu. Uvedl, že na území Ruské federace neměl nikdy žádné problémy, nikdy se nesetkal s žádnými problémy během vycestování ze země a v návratu do Ruska mu nebrání žádné překážky. Ačkoliv se žalobce o své obavě z výkonu základní vojenské služby v rámci správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR vůbec nezmínil, z jeho aktuálního vyjádření ze dne 24. 9. 2020 jasně vyplývá, že touto obavou již během prvního řízení trpěl. Měl tedy možnost, resp. i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy. Tato skutečnost nebyla zkoumána z důvodu zavinění žalobce. Pro účely legalizace pobytu nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou věrohodnou a relevantní novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.
5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobce sdělil, že žádá o udělení humanitárního azylu z důvodu, že je pacifista, a kdyby přijel do Ruska, musel by tam jít do armády, čehož se bojí. V 18 letech absolvoval lékařskou prohlídku, kdy byl shledán způsobilý pro službu. Žádné předvolání ani nic

podobného nikdy nedostal, avšak může tomu tak být proto, že odjel studovat do ČR. V případě návratu do vlasti může být nucen vojenskou službu vykonat. Chtěl by zůstat v ČR a studovat. Žalobce dodal, že oba tyto důvody uváděl již v řízení o první žádosti.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
13. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficit. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu žalobce, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.
14. Jádrem námitek žalobce je jeho nesouhlas s tím, že jeho opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení proto zastavil. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí, neboť podle něj tím žalovaný porušil uvedená ustanovení zákona o azylu. Důvody pro takový postup zde podle něj nebyly, trvá na tom, že uvedl nové relevantní skutečnosti.
15. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“*
16. Aby mohla být žádost meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobce uvedl, nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění

žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

17. Žalobce v opakované žádosti uvedl dva hlavní důvody jejího podání. Konkrétně se jedná o jeho přání nadále zůstat v ČR a zde studovat, druhým důvodem jsou jeho obavy z možného výkonu vojenské služby. Pokud jde o první důvod, je tento opětovně shodný jako důvod uváděný v řízení o první žádosti, přičemž tento důvod poukazuje na snahu žalobce zůstat nadále na území ČR.
18. Jde-li o žalobcem akcentovaný druhý důvod podání žádosti, tedy obavy z možného výkonu vojenské služby, kdy má údajně jít o nově tvrzenou skutečnost, soud uvádí, že tato skutečnost, jak podotkl i žalovaný, byla žalobci také nesporně známa již v průběhu řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá mj. z údajů, které poskytl ke druhé žádosti či z žaloby.
19. Sám žalobce nemá zjevně postaveno na jisto, co ve kterém řízení uváděl, neboť zatímco při sdělení údajů k žádosti uvedl výslovně, že i tento důvod zmiňoval v řízení o první žádosti, v žalobě namítá, že tento důvod dříve neuváděl, přestože již tehdy pociťoval obavy. Je však nesporné, že obavy z vojenské služby měl po celou dobu, tedy i již tehdy. Též z logiky věci obavy z případného výkonu vojenské služby měl žalobce jistě ihned poté, co by tento výkon přicházel v úvahu, tedy jistě již i v době řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce v tomto dřívějším řízení žádné obavy tohoto charakteru neuvedl, přestože se zjevně při poskytnutí údajů ke druhé žádosti domníval, že tomu tak bylo, jde to k jeho tíži. Žalobce navíc v prvním řízení opakovaně sdělil, že ve vlasti žádné problémy neměl a z návratu nemá žádné obavy. Věrohodnost jeho obav je zpochybněna i tím, že také uvedl, že se do Ruska opakovaně vracel. Pokud by skutečně jeho obavy byly v tomto směru závažné, jak tvrdí, patrně by do vlasti necestoval. I kdyby však tato skutečnost byla žalobci známa až později, tedy až v tomto řízení, ani tak by se nejednalo o skutečnost naplňující potřebné podmínky zákona o azylu, neboť výkon vojenské služby není azylově relevantním důvodem.
20. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).*“
21. Oba uváděné důvody žádosti tak byly žalobci známy již v předchozím řízení, přičemž první z nich byl i předmětem meritorního posouzení žádosti. Lze rovněž konstatovat, že se

ani neobjevila žádná jiná skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení žádosti. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce důkladně již v řízení o první žádosti. I pro napadené rozhodnutí si opatřil podklady popisující situaci v Ruské federaci, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí. Nedošel k závěru, že by v zemi původu žalobce došlo k zásadním změnám, které by mohly mít vliv na posouzení přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu lze doplnit, že o první žádosti žalobce bylo rozhodováno v únoru 2020, kasační stížnost byla odmítnuta v srpnu 2020, přičemž podruhé žalobce o mezinárodní ochranu požádal v září 2020 a napadené rozhodnutí bylo vydáno v listopadu 2020. Od posledního meritorního přezkumu tedy uběhl velmi krátký časový úsek a otázky bezpečnostní a politické situace v zemi byly žalovaným zkoumány v prvním řízení, tedy krátce před vydáním nynějšího rozhodnutí.

22. Žádná z žalobcem uvedených skutečností tedy nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem o azylu. Žádná rovněž nenasvědčuje tomu, že by žalobce měl být ve vlasti pronásledován, nebo že by mu mohla hrozit závažná újma. Lze uzavřít, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu, a že taková skutečnost nebyla ani zjištěna.
23. Žalovaný proto postupoval správně, pokud žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřípustnou, meritorně se jí nezabýval. Nehodnotil tedy ani, zda jsou v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly vést k udělení humanitárního azylu.
24. Z jednání žalobce je zjevná snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl i nadále žít a studovat. Pokud má však v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. března 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce